

relsen — for en fuld Trediebelds Bedkommende er udgaaet af Kongevalg, saaledes, at man tør gjøre sig Haab om, at Regjeringens Anskuelser om Hensigtsmæssigheden og Nødvendigheden af nye Baneanlæg ville finde Talsmænd i selve Selskabets Styrelse. Jeg skal tilføje, at der i Bestyrelsen sidder ikke blot Medlemmer af dette ærværdige Thing, men ogsaa af det mere bevægelige, som samles i en anden Sal, og at der saaledes er Garanti for, at de forskjellige Anskuelser ville finde deres behørlige Repræsentation — og det glæder mig at kunne yttre, at der finder heldig Samvirken Sted mellem disse forskjellige Bestyrelsesmedlemmer, og at der gjør sig en sand Bestræbelse gjældende for at fremme Jernbanernes Udvikling i Sjælland, hvorfomhelst der viser sig en virkelig Fornødenhed dertil. Jeg tror derfor, at naar det sjællandske Jernbaneselskab paa en Forespørgsel af Regjeringen har erklæret ikke at kunne paatage sig det nævnte Baneanlæg, er det ikke ganske hensynsfuldt at gjøre Selskabet Tilbud herom; men allermindst finder jeg det heldigt, naar man vil tvinge Selskabet i denne Retning, og jeg haaber, at ogsaa det høie Thing vil finde, at det ikke er ret sømmeligt. Den ærede Minister har imidlertid allerede gjort opmærksom paa, at saaledes har man stillet Sagen i § 1, idet man knytter den under Nr. 1 anførte Bane fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Hellerup, som naturligtvis i og for sig fra Regjeringens Side anses for hensigtsmæssig og ønskelig, saaledes til Hørsholmbanen, at, naar denne sidste ikke bliver udført af Selskabet, skal dette heller ikke være berettiget til at udføre hin. Men ikke nok dermed. Da den Omstændighed, at Sagen stilles saaledes, at man vil tvinge det sjællandske Jernbaneselskab til at udføre Banen fra Klampenborg, hvis det vil anlægge Banen fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Hellerup, meget let kan føre til det Resultat, at det sjællandske Jernbaneselskab ikke kan paatage sig nogen af dem, har man i § 10 tilladt sig at udbyde disse Baner til Alle og Enhver. Det tror jeg rigtignok ikke tidligere har været Slik, at man saaledes i den lovgivende Forsamling har stillet Koncession i Udfigt til uafjendte Lysthavende. Lysthavende er der sandelig nok af; thi Koncessioner kunne altid exploiteres paa en eller anden Maade, men haad der fra den lovgivende Magts Standpunkt maa ønskes at være tilfælde, er nogen Sikkerhed for, at man ikke kaster Koncessionen ud til Personer, der ikke byde nogen Garanti for, at Arbeidet skal komme til Udførelse. Dette har man imidlertid gjort i § 10 og det paa en saadan Maade, at jeg i det Mindste maa være enig med den høitærede Indenrigsminister i, at det turde være meget tvivlsomt, om man ikke er kommen Selskabets Lovbegrundede Retstillig for nær. Dette er efter min Anskuelse Tilfældet, naar man udbyder Koncession paa en Jernbane fra den østlige Del af

Kjøbenhavn til et Punkt i Nærheden af Hørsholm. Vel lader det sig nemlig tænke, at en saadan Bane aldeles ikke vilde komme til at berøre Dyrehaven, og det turde da vel kunne være tvivlsomt, om en saadan Bane i og for sig vilde komme i Strid med Selskabets Rettigheder, men det fremgaar af Forhandlingerne og vel endog af Paragrafen selv, at man har tænkt sig, at den foreslaede Bane fra den østlige Del af Kjøbenhavn netop skulde gaa til Dyrehaven og igjennem Dyrehaven til Hørsholm. Dette blev med rene og klare Ord bestemt udtalt af Udvælgelsesmedlemmerne under 2den Behandling i Folkethinget. Desværre foreligge Forhandlingerne ved tredje Behandling ikke trykte, saa at jeg ikke kan udtale mig om, hvorledes Sagen da blev tagen, men det Samme synes ogsaa at fremgaa af § 10 i og for sig, thi vel nævner den ved Siden af denne Bane: „eller af en Jernbane i Fortsættelse af Klampenborgbanen igjennem Sagersborg Dyrehave til et Punkt i Nærheden af Hørsholm,“ men ser man hen til det fjerde Stykke i samme Paragraf, saa synes det rigtignok klart, at de 2 Baner, man har tænkt paa i det første Stykke af Paragrafen, paa en forunderlig Maade smelte sammen til een, der siges nemlig: de i denne Lovs §§ 3, 4, første Stykke, og 7, første Stykke, indeholdte Bestemmelser skulle ogsaa være anvendelige paa den i denne Paragraf omhandlede Jernbane, og Paragrafen slutter derefter med de Ord: „Den her omhandlede Jernbane fra Klampenborg til Hørsholm.“ Der turde saaledes ikke være nogen Tvivl om, at det har været Forslagets Tanke, at den i Paragrafens første Stykke omhandlede Jernbane skulde gaa fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Dyrehaven, men den er da ganske aabenbart i Strid med Koncessionen af 9de Decbr. 1861, thi da denne blev meddelt, var efter en allerhøiest approberet Plan Selskabets Jernbane afstikken og afstak, saaledes som den i Dieblisset løber — fra Kjøbenhavn og indtil Dyrehaven. Koncessionen er givet i Genhold til Loven af 19de Februar 1861, og de allerhøiest approberede Planer over den nuværende Jernbane, og dermed er det afgjort, at der ikke kan gives Koncession til Andre paa en Jernbane fra Kjøbenhavn og til Dyrehaven. — Jeg tror ikke, at det høie Thing vil finde det i sin Orden saaledes at stille Jernbaner i Udfigt, der i og for sig ikke bærer af nogen, jeg siger ikke Lysthavende, men nogenfomhelst Udfører, og hvoraf derhos i det Mindste den ene — jeg tror det med fuld Bestemthed — angriber Selskabets koncessionsmæssige Rettigheder.

Det glæder mig nu fremdeles at høre, at den høitærede Indenrigsminister vil gjenoptage sit Forslag fra 2den Behandling i det andet Thing om Driftsmateriellet. Det vil være det høie Thing bekendt, og jeg tror Indenrigsministeren i saa